

VI KEELANDOVÁ

**KRÁSNY
OMYL**

*Kto mal tušiť, že ten chlap
z baru bude jej šéf?*

IKAR

VI KEELANDOVÁ
KRÁSNY
OMYL

Preložila Anna Kolčiterová

Vi Keeland
BEAUTIFUL MISTAKE

Copyright © 2017 by Vi Keeland
Published by arrangement with Brower Literary & Management
The moral rights of the author have been asserted.
Translation © 2019 by Anna Kolčiterová
Cover design © 2019 by Emil Křížka
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Beautiful Mistake
(EverAfter Romance, New York 2017)
preložila Anna Kolčiterová
Redigovala Jana Šipická
Obálku navrhol Emil Křížka.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava, v roku 2019
ako svoju 1480. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6736-7

Občas sme strojcami vlastného osudu.

Občas nám nezostáva nič iné, len ho nasledovať.

RACHEL

Musí existovať vedecky odôvodnená súvislosť medzi pôvabom človeka a jeho nezmyselným správaním.

Znovu som sa pozrela na príčinu opitosti svojej kamarátky. Stál pred pánskymi záchodmi. Samozrejme, rad na dámy bol nekonečne dlhý, akoby si len páni mali právo v chvíľke voľna uľaviť. Stál medzi nimi ženáč a niekomu písal v mobile – asi balamutil hlavu nejakej inej nič netušiacej žene. Kým jeho prsty horlivo ťukali, pozorovala som jeho ľavý prstenník. Žiadny prsteň. *Hanba*. Je mi jasné, že jagavý kovový krúžok, ktorý symbolizuje večnú vernosť vášmu vyvolenému, môže znamenať poriadny škrt cez rozpočet, keď sa tvárite, že ste slobodný a *hľadáte ženu svojich snov*.

Ach, je to kretén.

Avu som mala naozaj rada, ale asi by som podozrievala každého tridsiatnika, ktorý na prvom rande takto balamutí hlavu.

Prešla som pohľadom z prstov ženáča na jeho tvár, práve keď zdvihol zrak. Keby tak oči vedeli skutočne metať blesky. Zamračila som sa na tohto bastarda. Ani neviem, prečo ma prekvapilo, že sa na mňa usmial.

Myklo ma.

Možno si myslel, že si ho obzerám.

Na rozptýlenie som si vybrala z vrecka mobil a sklopila som zrak. Chcela som odpísať na správy, kým tu čakám. Lenže... bez okuliarov som nevidela na tie hlúpe písmenká. Odložila som telefón a cítila som, že na mne visí očami. Na mračenie človek používa ešte viac mimických svalov ako pri smiechu a tento chlap mi nestál ani za vrásku.

Na toalete som si pri umývaní skoro uvarila ruky – vodovodné kohútiky u O’Learyho majú len jeden stupeň teploty vody: teplejšiu ako hovno – a chcela som ísť domov. Moja zmena sa skončila už pred vyše hodinou a Ave bolo nanič, odkedy sem ten podvodník vkročil, takže ma asi nebude presviedčať, že noc je ešte mladá.

Pri východe z dámskych toaliet ma zastavil hlboký barytón. „Nepoznáme sa odniekiaľ?“

Otočila som sa. Ženáč sa opieral o stenu, akoby tu na mňa čakal. *Rachel, ignoruj ho. Nezaslúži si tvoju pozornosť.* Pozrela som sa mu do očí, aby vedel, že som ho počula, otočila som sa mu chrbtom a vydala sa dlhou chodbou k baru.

Narážku nepochopil. Vykročil povedľa a začal niečo vykladať, keď som náhle zastavila. Otočila som sa k nemu tvárou. „Si úplný kretén, vieš?“

Mal tú drzosť zatvárať sa prekvapene. „Ja? Takže sa asi poznáme?“

„Poznám takých ako ty.“

„Čo tým, dočerta, myslíš?“

Prevrátila som oči. „Myslíš si, že keď si fešák, môžeš všetkých osrať a že ti úsmev vždy prinesie vykúpenie? Naozaj dúfam, že ťa tvoja karma raz dobehne a pohryzie do zadku, že ťa tvoja milá-zlatá manželka prichytí, ako

trtkáš s polovicou New Yorku a nakazia ťa pohlavnou chorobou, z ktorej ti odpadne ten tvoj veľký vták.“

Zdvihol ruky. „Počuj, zlatičko, netuším, kto si myslíš, že som a čo môj veľký vták spravil, ale som si skoro istý, že si ma s niekým pletieš.“

Z výrazu mojej tváre bolo jasné, že si tie táraniny môže nechať. „Som tu s Avou.“

„Aha, Ava. To všetko vysvetľuje.“

Zavrčala som na neho – obrazne. „Grrrrrrr... Áno, malo by.“

Hlupák vyčaril megaúsmev. „Si zlatá, keď tak vrčíš.“

Skoro mi oči vypadli. „Vážne so mnou práve *flirtuješ*?“

„To by asi nebolo to pravé, čo? Keď vezmem do úvahy... že vieš... čo bolo medzi mnou a Avou.“

„Ty si neveriteľný.“ Otočila som sa a pobrala sa preč.

„Počkaj.“ Chytil ma za ruku, aby ma znovu zastavil. „Môžem sa ťa spýtať na jednu vec?“

„No čo?“

„Kto je Ava?“

Neveriteľné. Takýto chlap – možno si naozaj nepamätal mená žien, s ktorými laškoval. Tuším to boli už celé *dva týždne*, čo spolu poslednýkrát spali. „Owen, vráť sa domov k žene.“

Nechala som ženatého Owena stáť na chodbe a vrátila som sa k stolu, kde Ava potichu zapíjala bolesť.

Mala som pocit, že by nebolo vhodné spomínať jej, že som sa tak trochu stretla s Owenom. Len by to všetko zhoršilo. Bohužiaľ, vyzeralo to tak, že sa do toho kreténa Ava už zaľúbila. Za ten mesiac, čo spolu chodili, ju privádzal do šialenstva rečami o spoločnej budúcnosti, dvoch deťoch a malom buldočkovi.

Iróniou bolo, že sa ani veľmi nemýlil. Naozaj sa v ich

budúcnosti objavili dve deti a buldoček. Narazila naň v parku na prechádzke s dvoma strapatými dievčatkami s vôdzkou v ruke. Len sa v tejto verzii o svojej budúcnosti zabudol zmieniť, že jeho manželka bude pri prechádzke držať na rukách mesačného synčeka.

Ava sa trochu zapotácala a zoskočila z barovej stoličky. „Mala by som vyliezť na bar a oznámiť každej žene, aby si na tohto kreténa dávali pozor.“

Inokedy by som súhlasila. Dnes v noci som si však bola skoro istá, že ak sa vyškríabe na bar, večer ukončíme výletom na pohotovosť.

„Nestojí ti za to.“ Vzala som sveter z operadla stoličky a podržala som jej ho, aby sa mohla obliecť. Vzdychla si a pri obliekaní dvakrát minula rukáv.

Charlie za barom – ktorý nás väčšinu večera počúval – čapoval pivo. „Tak to by sme mali. Odteraz chcem počuť mená.“ Tresol po drevenom bare plným kríglom a pivo bolo všade. „Budem v päťách každému sviniarovi, s ktorým budete chodiť.“ Charlie O’Leary vlastnil brooklynský bar, kde sme s Avou pracovali. Zároveň bol policajtom vo výslužbe.

Usmiala som sa. „Dobre. Vieš, že teraz mám chuť podstrčiť ti mená podozrivých sériových vrahov – len aby sa ti uši sfarbili na rozkošnú bordovú ako vždy, keď si narsdený.“ Naklonila som sa cez bar a pobožkala ho na líce. „Dobrá noc, Charlinko.“

„Vytratíme sa cez zadné dvere?“ spýtala sa Ava. „Nechcem ho cestou von stretnúť.“

„Jasné. Samozrejme.“

Chytila som ju pod pazuchu, aby mala istejší krok. Po pár krokoch som zdvihla zrak a zbadala ženáča stáť pri zadnom východe.

„Hmmm, Ava, mali by sme odísť cez vchod. Stojí pri zadných dverách.“

Poobzerala sa po miestnosti. „Nie, je pri vchode a rozpráva sa so Salom, s tým novým čašníkom.“

Bola viac mimo, ako som si myslela. Bradou som ukázala na bočné dvere Owenovým smerom. „Ava, to sú zadné dvere.“

„Viem, Owen je pri predných.“

Zvráštila som obočie. „Nie je tamto Owen? V tej modrej košeli zapnutej ku krku?“

Opilecky si odfrkla. „Povedala som, že je to fešák v modrej košeli, nie že vyzerá ako grécky boh.“

Hlavu som bleskovo otočila k baru. Pri vstupných dverách stál len jeden chlapík, ktorého som nepoznala, a rozprával sa so Salom. „Owen sa rozpráva s novým čašníkom?“

Znovu sa obzrela, vzdychla si a prikývla. „Mala som poprosiť Sala, aby mu jednu prišiel.“

„Ava, ten chlapík, čo sa práve teraz rozpráva so Salom, je Owen?“

„Áno.“

„Ava, má *hmedú* košeľu, nie modrú.“

Ešte raz sa otočila k prednému vchodu, prižmúrila oči a mykla plecami. „Možno. Nevidím až tak dobre. Mám zahmlené šošovky od mejkapu a slz.“

Keď mi oznámila, že práve vošiel jej ex, ukázala na predný vchod. Bol tam len jeden chlapík v modrej košeli zapnutej až po krk.

Doriti.

Vypapuľovala som nesprávne.

Keďže sa mi nepodarilo presvedčiť Avu, aby sme vyšli prednými dverami, lebo tam stál *naozajstný* Owen, zažala

som zuby. Samozrejme, ne-Owen ma celú cestu k zadnému vchodu sledoval a samoľúbo sa uškŕňal.

Kývol na kamarátku, keď sme prechádzali okolo. „Dobrá noc, Ava. Aj tebe dobrú, slečna Mrzutá.“

Zahanbene som kráčala von a dívala sa rovno pred seba, aby sa nám nestretli pohľady, až kým sme nevyšli z dverí.

Ava nemala takú pevnú vôľu. Otáčala hlavou a očami stále visela na ne-Owenovi, hoci sme už kráčali uličkou. Možno bola opitá a šošovky sa jej hmlili, ale slepá nebola.

„No, doriti. Videla si toho chlapa? A nezdalo sa ti, že ma oslovil?“

Mrkla som späť na zavierajúce sa zadné dvere. Ne-Owen mi so širokým úsmevom zamával.

„Počuješ duchov.“

Bože, budem meškať.

Akoby pondelkové prednášky neboli samy osebe dosť nanič po dvojitej nedeľnej zmene, na blúzke som mala škvrnu od kávy. Obliala som sa, keď som kvôli dedkovi v obrovskom cadillacu musela dupnúť na brzdu. Rozhodol sa, že si spraví z pravého pruhu ľavý.

Prvý školský deň bol vždy nočnou morou. Ľudia sa potulovali po kampuse, postávali v strede cesty a ukazovali kolegom spolužiakom, kde je ktorá budova. Zatrúbila som na dvoch z nižšieho ročníka, ktorí práve rozhádzovali rukami. Pozreli sa na mňa pohľadom „neotravuj“.

No tak, ľudkovia, pohnite zadkom.

Parkovisko som obišla trikrát, zaparkovala som na rezervovanom mieste pred Nordic Hall. Naklonila som sa

a prehrabala príručnú skrinku, a kým som hľadala, čo som potrebovala, polovica obsahu mi vypadla.

Mám to.

Za stierač predného skla som zastrčila starú kartičku a vyrazila som do prednáškovej sály číslo 208. Potrebovala som cikať, ale musela som vydržať do konca prednášky. O profesorovi Westovi kolovali tri fámy, okrem toho, že bol z katedry hudobnej výchovy. Prvá: Svoju poslednú asistentku poslal do pekla, lebo odmietla známkovať tak prísne, ako si predstavoval. Druhá: Keď som minulý týždeň hocikomu spomenula, že ma prideliť k profesorovi Westovi, tvár sa im skrivila do grimasy – všelijakej, len nie povzbudivej – a povedali mi na to, že to je kretén a že ho pred pár rokmi skoro vyhodili. A tretia: Neznášal nedochvilných študentov. Hovorilo sa, že na začiatku prednášky dvere zamkne, aby ho oneskorenci nerušili pri výklade.

Ani jedna z týchto troch fám pre mňa neveštila nič dobré. Mala som však na výber? Moje asistentské miesto u profesora Clarenca zaniklo, keď pred tromi týždňami náhle umrel na aneuryzmu. Mala som vlastne šťastie, že som dostala aspoň nejaké miesto. Bez miesta asistentky by som si v žiadnom prípade nemohla dovoliť študovať na hudobnom konzervatóriu. Už som síce robila čašníčku na plný úväzok u O'Learyho, ale z toho mi vyšlo akurát na nájomné a časť poplatkov za štúdium.

Keď som dorazila k učebni, do výstrihu mi stiekli kvapôčky potu. Dvere boli zavreté, takže som sa na chvíľku zastavila, aby som sa poľudštila. Najlepšie ako som vedela, uhladila som si rozstrapatené tmavé kučeravé vlasy – vonku bolo vlhko. Bolo zbytočné snažiť sa niečo spraviť s cícerkom potu, ktorý mi stekal po pravom prse, tak-

že som si prehodila portfólio v koženom puzdre z ruky do ruky a snažila som sa ho zakryť. Zhlboka som sa nadýchla a chytila som kľučku.

Zamknuté.

Doriti.

Teraz čo? Skontrolovala som čas na mobile. Meškala som iba osem minút. Prvý deň zimného semestra a profesor už prednášal. Mám zaklopať a prerušiť prednášku, hoci viem, že je to jeho úchylka? Alebo sa nemám ukázať na novej pozícii hneď prvý deň?

Omeškanie bolo menším zlom.

Aspoň som si to myslela.

Zľahka som párkrát zaklopala na dvere a dúfala, že to nejaký študent zozadu začuje a ja nepozorovane vkĺznem dnu. Profesorov dunivý hlas stíchol, presne keď sa otvorili dvere. Bola to prednášková miestnosť s kaskádovými radmi sedadiel ako v kine, takže som vošla pri hornom rade a profesor bol úplne dole. Našťastie bol akurát otočený chrbtom a niečo písal na tabuľu. Vkradla som sa po špičkách. „Ďakujem,“ šepala som, posadila som sa na najbližšie sedadlo a s úľavou si vydýchla.

Možno bol ten pocit úľavy predčasný.

Profesor písal ďalej a pritom sa opýtal: „Kto meškal?“

Uf.

Chcela som sa ponoriť do sedadla a predstierať, že o ničom neviem. Bola som však asistentka, nie študentka. Možno ich občas budem učiť, bude lepšie, ak ma budú rešpektovať.

Odkošľala som si. „Ja som meškala, pán profesor.“

Položil hubku a otočil sa.

Párkrát som zažmurkala. Neverila som vlastným očiam. Načiahla som sa do kabelky, vytiahla som oku-

liare a nasadila som si ich – aj keď som do diaľky veľmi dobre videla –, akoby okuliare na čítanie zmenili človeka, ktorý stál vpredu, na niekoho iného.

Nebol to nikto iný.

Nemohla som sa mýliť. Mal tvár, na akú sa nezabúda.

Neskutočne krásnu.

Bol to *on*.

Dočerta.

Naozaj to bol *on*.

Som v riti.

V kráľovskej riti.

Profesor pohľadom skenoval miestnosť s vyše dvesto študentmi a zisťoval, odkiaľ ten hlas prišiel. Modlila som sa, aby sa na to vykašľal a len varoval všetkých, že neznáša, keď niekto mešká.

Nemala som také šťastie. Nemala som ho nikdy.

„Vstaňte. Ktokoľvek to bol, prosím, vstaňte.“

Och, bože.

Cítila som, ako ma dvadsaťpäťtisíc dolárov, asistentská zľava na štúdium, v žalúdku ťaží ako olovo. Ani som nevládala vstať zo stoličky. On však čakal. Nedalo sa tomu vyhnúť. Toto nebude dobré.

Váhavo som vstala a zadržala dych, aby ma nespoznal.

Možno priveľa vypil a ani si nepamätá naše včerajšie stretnutie v bare.

„Netolerujem meškanie študentov. Vyrušuje to pri prednáške.“

„Rozumiem.“

Do tváre mu svietilo svetlo zhora a vyzeral ako herec na pódiu a len ťažko videl do horných radov učebne. Zodvihol ruku, aby si odclonil svetlo. Stála som dvadsať radov nad ním – muselo nás deliť štyridsaťpäť metrov –,

aj tak sa nám oči stretli a zamrzli, akoby sme boli sami v prázdnej miestnosti.

V tej chvíli mi bolo jasné, že ma spoznal. Vníkala som to ako spomalený záber. Na krásnej tvári sa mu objavil nepatrný úsmev, aj keď nebol nadšený. Skôr by som povedala, že mi pripomínal psa, ktorému sa práve podarilo zahnať do kúta mača a tešil sa, že si teraz to malé chlpaté chúďa podá.

Prehltla som. „Už sa to nebude opakovať. Som Rachel Martinová, pán profesor. Vaša asistentka.“

Druhá kapitola

RACHEL

Učebňa bola prázdna. Nebola som si istá, či si všimol, že tu stále sedím. Ak áno, pri balení laptopu ma úspešne ignoroval.

„Určite ste už o mne počuli všelijaké fámy, ale nehryziem.“

Nadskočila som, keď prehovoril. Teraz, keď bola prednášková miestnosť prázdna, akustika veľkolepého priestoru odrážala jeho hlboký hlas od stien.

Vstala som a zahanbeným krokom som kráčala dolu k tabuli. Nebolo pochýb, že som mu dlhovala ospravedlenie, aj keby nebol profesor – profesor a môj šéf minimálne na najbližších pätnásť týždňov. Najradšej by som samu seba nakopala do zadku, že som sa neospravedlnila včera v noci pred odchodom z baru. Teraz to bude vyzeráť tak, že to robím len pre okolnosti.

Čo vlastne aj bola pravda, nechápte ma zle, ale nechce-
ra som, aby to tak *vyznelo*.

Zhlboka som sa nadýchla. „Je mi ľúto, čo sa stalo včera večer.“

Z tváre sa mu nedalo nič vyčítať. „Došlo mi, že teraz vám to už bude ľúto.“

„Očividne som si myslela, že ste niekto iný.“

„To som sa aj domnieval. Mysleli ste si, že som kretén s veľkým vtákom, nie?“

Zavrela som oči. Posledných deväťdesiat minút som si v hlave dokola prehrávala naše včerajšie stretnutie. Myslela som si, že si pamätám všetko, čo som povedala, ale očividne mi niečo vypadlo. Keď som znovu otvorila oči, profesor West sa na mňa stále díval. Jeho pohľad bol taký prenikavý.

Začala som brblat. „Moja kamarátka Ava asi mesiac chodila s Owenom. Od prvého dňa ju vodil za nos, ale ona si to nevšimla. Vlastne za ňou prišiel raz, keď odchádzala z práce, a spýtal sa jej: ‚Môžem vás odprevadiť domov? Mama mi vždy hovorila, aby som šiel za svojím snom.‘ Uverila mu celé to predstavenie od prvého dňa. Potom raz v sobotu, keď mal akože byť na služobke mimo mesta, Ava šla s mamou po obchodoch. Cestou domov z potravín šla skratkou cez park Madison Square a narazila naňho. Aj s manželkou a deťmi.“

„A vy ste si očividne mysleli, že ide o mňa?“

Prikývla som. „Prišla počas mojej šichty a pila jeden miešaný nápoj Long Island za druhým. Keď Owen vošiel, ukázala jeho smerom a povedala, že je to ten v modrej košeli.“

„Obaja sme mali modré košele, chápem to správne?“

Spomenula som si na Avu včera večer a mimovoľne som sa usmiala.

„Vlastne nie. Ava nezvykne veľa piť. Ukázalo sa, že bola viac mimo, ako som si myslela. Owen mal hnedú košeľu – ani nie tmavú, že by sa dala pomýliť s námorníčkou modrou.“

Všimla som si, že profesorovi myklo kútikmi.

„V každom prípade, vážne sa ospravedlňujem.“ Ani

som vám nedala šancu reagovať, a potom, keď som zistila, čo sa stalo, tak som sa hanbila, že som sa ani nepripravila a neospravedlnila.“

„Prijímam ospravedlnenie za včerajšiu noc. Aj keď by ste sa nemali sama baviť s mužom na chodbe a posielat' ho dočerta, váš zámer bol obdivuhodný.“

Mala som byť ticho a byť vďačná, že prijal moje ospravedlnenie. Mala som. „Prečo by som nemala oslovit' muža na chodbe?“

Premeral si ma pohľadom. „Pretože ste stopäťdesiatcentimetrové nič v hlučnom bare a nikto by vás nepočul, keby som vás vtiahol na pánske toalety a zamkol.“

Založila som si ruky na hrudi. „Viem sa o seba postarať.“

„Nehovorím, že sa o seba neviete postarať. Len vravím, že by ste sa zbytočne nemali vystavovať takým situáciám.“

„Tou vetou ste to však naznačili.“

Zazipsoval si koženú tašku. „Slečna Martinová, práve som prijal vaše ospravedlnenie, že ste ma včera v noci nazvali kreténom. Chcete, aby som si to rozmyslel?“

Bože, naozaj som sa správala ako hlupaňa. Pri tomto mužovi som sa menila na psychopatku. „Nie, naozaj mi je to ľúto. Včera som bola protivná a chcela by som začať odznova, ak je to možné.“

Prikývol. „Všetko, čo sa stalo pred dnešným ránom, je zabudnuté.“

„Ďakujem.“

„Na toto ráno však nezabudnem. Nebudem tolerovať meškanie. Nech sa to už nezopakuje.“

Prehltla som. „Nebude.“

Ošúchanú hnedú tašku s laptopom si prehodil cez plece. „Stretneme sa tu zajtra o piatej. Prejdeme si osno-

vy, dohodneme sa, ktoré prednášky budú vaše a môj spôsob hodnotenia.“

Bolo to presne uprostred mojej zmeny, ale niečo vymyslím. „Dobre.“

„Už vám dnes padla?“

„Áno. Vlastne musím ísť do práce. Vzala som Avinu šichtu, pretože sa po včerajšej noci necíti dobre. Obe pracujeme u O’Learyho.“

„Robíte tam čašníčku?“

„Čašníčku, barmanku, a občas posielam zákazníkov dokelu.“

Profesor West sa na mňa usmial od ucha k uchu. *Bože, mal by to robiť častejšie.* Nie, zabudni na to. Určite by nemal.

„Odprevadím vás.“

Kráčali sme spolu po chodbe a potom von na parkovisko. Keď sme prišli k môjmu autu, zastala som. „Tak toto je moje. Takže... zajtra o piatej?“

Profesor West sa pozrel na moje otlčené staré Subaru. „Zaparkovali ste na mieste rezervovanom pre dekana. Máte parkovaciu kartičku.“ Zaškúlil. „Vlastne tam máte dve kartičky. Vypršala vám platnosť alebo čo?“

Dokelu. „Hmm... nie. Mávam v priehradke jednu kartičku navyše a lepím si ju na čelné sklo, keď ma niečo prinúti zaparkovať proti predpisom.“

Zvraštil obočie. „Vynaliezavé.“

„Navidomoči to nie vždy funguje.“

„Navidomoči.“

„Malo by tu byť viac parkovacích miest. Keď meškáte, je nemožné zaparkovať.“

Premeriaval si ma. „Oneskorenia sú u vás častým javom, však?“